

วันชิงธง

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕ สิงหาคม ๒๕๑๐

เอี่ยมศรีเขียน

วันชิงธง เป็นเรื่องราวประเพณีรับน้องใหม่ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ณ ฟุ้งบางเขน เริ่มเมื่อประมาณ ๗๐ ปีมาแล้ว ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นตำนาน เพราะประเพณีนี้ได้สูญหายไปจากประเพณีรับน้องใหม่ชาวฟุ้งบางเขนไปร่วม ๓๐-๔๐ ปีที่แล้วมา

วันชิงธง มีจุดมุ่งหมายให้เกิดความสามัคคีในหมู่เพื่อนร่วมรุ่น เป็นการรวมพลังเพื่อฝ่าฟันไปให้ถึงจุดมุ่งหมายเดียวกัน นั่นคือ ธงสีเขียว เป็นสีเขียวเกษตรที่อยู่บนยอดเสา ท่ามกลางอุปสรรค นานา เช่น การขัดขวางของรุ่นพี่ การลุยไปในโคลนตมที่เหนียวเหนอะ และการปีนเสาคงที่ลื่นไหล เพื่อคว้าธงสีเขียวบนยอดเสามาให้ได้เมื่อรุ่งอรุณ

ประเพณีรับน้องใหม่ชาวเกษตร ที่เป็นตำนานสืบต่อกันมายาวนานนี้ เริ่มตั้งแต่หัวค่ำของคืนก่อนนั้น น้องใหม่ชายหญิงในรุ่นของเรา รวม ๔๐๐ คน ถูกต้อนเข้าห้องประชุมอาคารเทพสถิต เช่นเคยกับที่ผ่านมาแรมเดือนนับตั้งแต่ก้าวเข้ามาเป็นน้องใหม่ ที่นี่จะเป็นที่ซ้อมร้องเพลงเกษตรต่างๆ รวมทั้งเพลงเชียร์ ท่ามกลางเสียง “ว้าก” ของรุ่นพี่ที่อยู่รายรอบห้องประชุม มีการให้ออกไปวิ่งเพื่อทำโทษ หากรุ่นพี่เห็น (อ้าง) ว่ามีใครบางคนไม่ร้องเพลง หรือร้องเสียงค่อย เป็นการกินแรงเพื่อน หรือร้องผิดคีย์ทำให้เพื่อนเสียงเพี้ยนไปด้วย การพูดคุยกัน การยิ้มหรือการทำหน้าบึ้ง ก็ถือว่าอยู่ในข่ายถูกหาเรื่องให้ถูกวิ่งทำโทษเช่นกัน

ท่ามกลางความตึงเครียดของน้องใหม่ในการซ้อมร้องเพลงเชียร์ บางครั้งรุ่นพี่ก็มีการผ่อนคลาย ให้มีการพัก มีการเรียกน้องปีหนึ่งให้ขึ้นเวที เพื่อนร่วมรุ่นหลายคนคงจำได้ ว่ามีใครถูกเรียกขึ้นเวทีและไปทำอะไรบ้าง มีเรื่องเล่าสนุกสนานมากมายที่ลืมไม่ลงในอาคารเทพฯ นี้ ส่วนตัวผู้เขียนเอง ถูกเรียกขึ้นเวทีให้ร้องเพลง (เล่าค้างไว้แค่นี้แหละ อี อี)

คืนแล้วคืนเล่าที่น้องใหม่ได้ถูกขับเคี่ยวให้ร้องเพลงเชียร์ จนจำได้ขึ้นใจ และต้องร้องเสียงดังอย่างพร้อมเพรียงกัน ดังนั้นเมื่อเราเฮกันไปเชียร์กีฬา โดยเฉพาะรักบี้และฟุตบอล พวกเราจึงร้องกันอย่างสุดเสียงกึกก้อง และวิตักกันมันสุดใจเมื่อเกษตรมักจะได้รับชัยชนะเสมอ

คืนนั้น มีการซ้อมร้องเพลงเชียร์กันนานกว่าทุกครั้ง มีเหตุที่พีๆ จับมาเป็นเรื่องต้องออกไปวิ่งกันหลายรอบ จนตึก จึงปล่อยให้ห้องกลับหอไปนอน

เพราะความเหนื่อยเพลีย น่องปีหนึ่งจึงหลับกันอย่างสลบไสล

แต่แล้ว เมื่อก่อนรุ่งสางนั่นเอง น่องใหม่ทุกหอพัก ก็ต้องสะดุ้งตกใจตื่นด้วยเสียงอึกทึกครึกโครม ตอนหลังมารู้ว่าเขาเรียกว่า “ปล้นหอ” เสียงตีเกราะเคาะไม้รัวๆๆๆๆ เสียงพี่ผู้หญิงตะโกนสั่งเร็วๆๆๆๆ วิ่งๆๆๆๆ ลงไปๆๆๆ จำได้ว่าสวมรองเท้าโดยเร็ว วิ่งลนลานตามกันออกไปจากห้องนอน

แล้วก็เข้าแถว คลานไป ก้มหัวลง ลอดใต้ม้านั่ง วิ่งไป ซ้ายหัน ขวาหัน กลับหลังหัน นั่งลง ยืนขึ้น เสียงวักของพี่ยุ่ วันนี้ดูดันกว่าที่ผ่านมา จนใกล้รุ่งสาง น่องใหม่ชายหญิงทุกคนถูกต้อนไปที่สนามรักบี้

ที่นั่นมีรุ่นพี่รออยู่มากมาย ตรงกลางสนามมีเสาสูงปักไว้กลางปลักโคลน มีธงสีเขียวปักไว้บนยอดเสา รอบๆ เสาต้นนี้ มีพี่ยุ่ผู้ชาย (ตอนหลังมารู้ว่าเป็นพี่ปีสอง) สวมกางเกงขาสั้นไม่ใส่เสื้อ ยืนคล้องแขนเรียงรายล้อมรอบต้นเสานี้หลายชั้นทุกทิศทาง พวกน่องใหม่หญิง อัดโรยเพราะถูกให้วิ่งจนตึก อดนอน มอมแมมด้วยเหงื่อไคล ถูกให้นั่งลงบนพื้นหญ้าแฉะ ทุกคนติดดิน แถวเรียงหนึ่งเป็นวงรอบห่างออกมาจากเสาตรง รุ่นพี่ฝ่ายปกครองที่เราเห็นคู้หน้าและคู้เสียง “วัก” ที่อาคารเทพฯ พี่เหล่านี้จะใส่เสื้อคลุมสีแดงเข้มเขียนลายลงยันต์น่าเกรงขาม เดินอยู่ในวงนี้ ส่วนวงรอบนอก จะเป็นรุ่นพี่ชายหญิงมากมายอยู่ตรงนั้น หลังพวกเราก็อีกทีหนึ่ง

น่องใหม่ผู้ชายนุ่งกางเกงขาสั้น ไม่ใส่เสื้อ กรูกันมาเป็นกลุ่มยืนล้อมรอบเสาธง เตรียมพร้อมชิงธงบนยอดเสา

รุ่งอรุณ ฟ้าเริ่มสาง ประเพณีชิงธง กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

ต่อไปนี้เป็นเรื่องเล่าถึงวันแห่งความหลัง เขียนโดย ชัยวุฒิ ดลอารมย์ ชายหนุ่มชาวเกษตร คนหนึ่ง ที่อีกไม่กี่นาทีหลังจากนั้น จะถูกเรียกขานจากชาวเกษตรว่า “ฮีโร่” รุ่น ๒๗ ติดตัวไปตลอดชีวิต (เติม “ไอ้” ข้างหน้าสำหรับเพื่อนหรือรุ่นพี่ที่คุ้นเคยกัน)

ชัยวุฒิเขียน

เสาะไม้หลักทำให้ลื่นด้วยน้ำมันจารบี มีธงสีเขียวปักอยู่บนยอด ที่โคนเสามีกลุ่มรุ่นพี่ปีสอง คอยกันไม่ให้น้องปีหนึ่งเข้าถึงเสาธง น้องปีหนึ่งต้องแสดงพลังสามัคคีโดยจัดกำลังเป็นกลุ่มของคนที่อยู่แต่ละตึกแต่ละหอ รวมตัวกันเป็นกลุ่มฮือกันเข้าประชิด ผลักดัน ฝ่าฟันรุ่นพี่ปีสองที่รวมกลุ่มป้องกันน้องไม่ให้เข้าใกล้เสาธง น้องกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าตรงกันเข้าประชิดทุกทิศทาง ต่อตัวกันให้สูงขึ้นไป จุดมุ่งหมายเดียวคือ ปีนขึ้นไปบนเสาะ เอาจริงบนยอดนั้นลงมาให้ได้ หากขาดความสามัคคี จะไม่มีทางเลยที่จะสามารถพิชิตธงบนยอดเสานั้นได้

ในการนี้ ผมได้ให้โอกาสเพื่อนหลายคนขึ้นซี้คอเข้าหาเสาธง เพื่อส่งให้เพื่อนปีขึ้นไป แต่เพื่อนทำไม่สำเร็จ ถูกรุ่นพี่กันไว้และร่วงหล่นลงมา ในที่สุด ผมเลยขอลองซี้คอเพื่อนบ้าง ผลัดกันครับ คราวนี้ผมทำสำเร็จครับ เพื่อนที่ให้ผมขึ้นซี้คอจนสามารถเข้าถึงเสาธง ส่งให้ผมสูงขึ้นไป ปีนเสาะ คว้าธงบนยอดเสานั้นมาได้ คือ **บัณฑิต สุภักวินิช และแน่นอนครับ ด้วยความร่วมมือจากเพื่อนคนอื่นๆ ที่ช่วยกันกันรุ่นพี่ไม่ให้มาขัดขวาง ทุกคนออกแรงกันเต็มที่**

และนั่นคือวินาทีที่ผมได้รับคำว่า ฮีโร่ รุ่น ๒๗ เรียกนำหน้าชื่อผมจากชาวเกษตร ติดตัวมาตลอดชีวิต

หลังจากนั้นก็มีการจัดระเบียบเพื่อเข้าสู่การเลือก “ฮีโร่อื่น” ตอนนี้แหละครับที่รุ่นพี่ค่อนข้างจะตื่นเต้นคึกคัก มีการชี้หน้า ชี้ออก ให้ผมเลือกคนนั้น คนโน้น คนนี้ โดยให้ผมถือธงเดินรอบวงที่เพื่อนผู้หญิงปีหนึ่งนั่งอยู่นั้นให้ครบสามรอบ แล้วจึงค่อยปักธงลงตรงหน้าคนที่ถูกเลือก ขนบข้างและข้างหลังผมเป็นขบวนคือรุ่นพี่ฝ่ายปกครองหลายคน

คนที่พี่ๆ ชี้นำให้ผมเลือกมีหลายคน ผมจำได้ แต่ขออนุญาตสงวนไว้ไม่เอ่ยนามครับ

ในระหว่างทางขณะเดินวนรอบแล้วรอบเล่า ผมคิดว่า เมื่อจะให้ผมปักธงเพื่อประกาศว่าชอบใคร เลือกใคร ผมควรจะได้ตัดสินใจด้วยตนเอง ซึ่งผมมองเห็นแล้ว คนที่มีสไตล์น่ารักแบบที่ผมชอบ จึงได้ปักธงลงไปตรงหน้าเธอ

ผมได้เลือก ฮีโร่อื่น รุ่น ๒๗ แล้วครับด้วยความภูมิใจ

เอี่ยมศรีเขียน

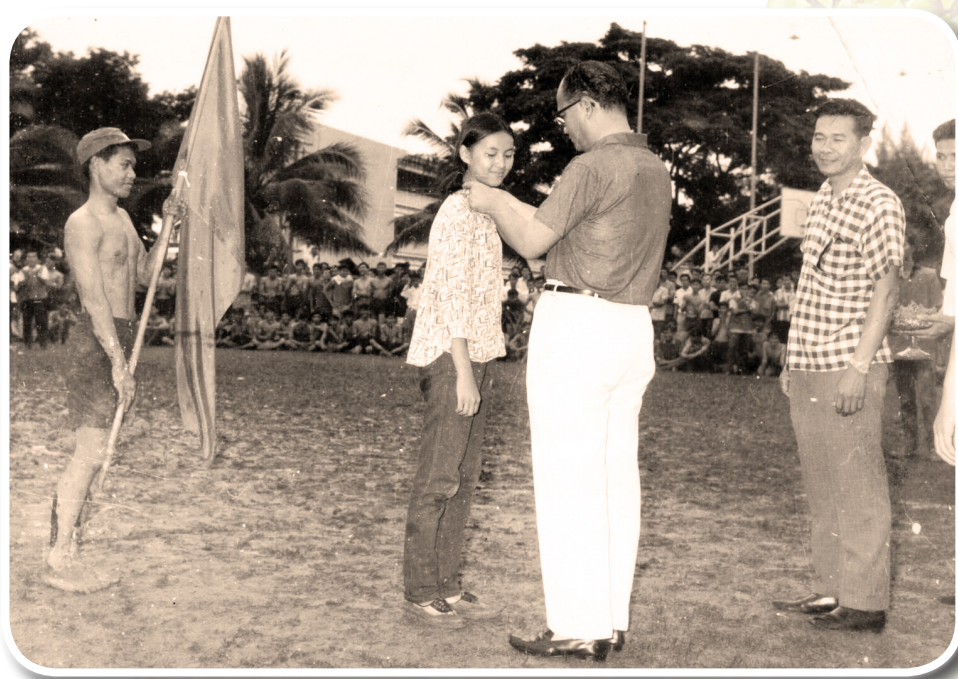
สาวน้อยปีหนึ่งรูปร่างพอมบาง ผมยาวประไหล่ถูกรวบด้วยหนังสติกเป็นสองแฉะ เนื้อตัวหน้าตา มอมแมมไปด้วยเหงื่อโคลและฝุ่นโคลน นั่งติดดินแถวเรียงหนึ่งเป็นวงรอบเสาธงที่ปักอยู่กลางปลักโคลนกับเพื่อนน้องใหม่ผู้หญิงรุ่นเดียวกัน ทุกคนคงอดโรยไม่แพ้กัน นับตั้งแต่หัวค่ำที่อาคารเทพฯ ซ้อมร้องเพลงเชียร์ และถูกให้วิ่ง และวิ่งอยู่จนดึก แล้วยังอดนอนด้วยถูกปล้นหอเมื่อก่อนรุ่งสาง และเราก็ผ่านมันมาด้วยกันจนมานั่งอยู่ที่ตรงนี้ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าขณะนี้ช่างน่าตื่นเต้นเสียนี้กระไร ฟ้าเริ่มสว่างทำให้เห็นรุ่นพี่ชายหญิงมากมายอยู่ทั้งเบื้องหน้าและข้างหลังพวกเรา เพื่อนน้องใหม่ชายที่สวมกางเกงขาสั้น ไม่ใส่เสื้ออยู่เต็มสนามเบื้องหน้าเป็นกลุ่มๆ รอบๆ เสาธงมีพี่ผู้ชายปัสสองคล้องแขนกันเหนียวแน่น หันมาประจันหน้ากันกับพวกน้องปีหนึ่งที่กรูกันเข้าประชิดเสาธงรอบทิศทาง แต่ละกลุ่มมีความสามัคคีกันเต็มที่ ผลักดัน ปีนป่ายไปบนตัวเพื่อนที่เป็นฐานให้อยู่ข้างล่าง คนแล้วคนเล่าที่สามารถเข้าใกล้เสาธงได้ ปีนขึ้นไปได้ แต่ก็ถูกดึงลงมาบ้าง ไหลลื่นร่วงลงมาบ้าง

พวกเราผู้หญิงนั่งเชียร์กันอยู่ตรงนั้น

เพื่อนเรา ใครก็ได้ ขึ้นไปให้ได้ คว่าธงสีเขียวบนยอดเสามาให้ได้ เชียร์ เชียร์ เชียร์

ใครที่สามารถคว่าธงบนยอดเสานั้นมาได้ คนนั้นคือ “ฮีโร่”

ฟ้าสว่างแล้ว เห็นชัดเจนเต็มตา ชายหนุ่มร่างสันทัด ดูแข็งแรงปราดเปรียว ขึ้นไปได้แล้ว คว่าธงบนยอดเสาได้แล้ว เขาชื่อ ฮีโร่ เขาเป็นใครกันนะ

เราถามตัวเองในใจ เพราะช่วงเวลากการเข้ามาเป็นน้องใหม่ในรั้วเกษตรเพียงผ่านไปเพียงร่วมสองเดือน นอกจากเพื่อนเก่าที่มาจากโรงเรียนเดียวกัน กับเพื่อนที่หอพักหญิง และเพื่อนคณะเดียวกันแล้ว เรายังไม่มีโอกาสที่จะรู้จักเพื่อนต่างคณะอีกมากนัก โดยเฉพาะเพื่อนปีหนึ่งผู้ชาย ที่ไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยรู้ชื่อหลายคน

เลือกฮีโร่

ได้ฮีโร่แล้ว ต่อจากนั้นจะเป็นการเลือกฮีโร่

รุ่นพี่ฝ่ายปกครองหลายคนและคณะที่เราคุ้นหน้าคุ้นตาที่ปั้นให้ดูขิงขังดูดันเข้าไว้เวลาอยู่ในอาคารเทศฯ คุ้นเสียงว่าก๊กก้อง วันนี้ใส่เสื้อสีแดงลงยันต์ดูขลังมาในพิธี สีหน้าพีๆ ตอนนี้มีแต่รอยยิ้ม หัวเราะเฮฮา มีพีๆ หลายคนที่เดินตามกันมาเป็นกลุ่มกับที่ฮีโร่ถือธงเขยวนำหน้า เดินรอบวงน้องใหม่หญิง เพื่อเลือกใครสักคนมาเป็น “ฮีโร่

ฮีโร่เริ่มเดินแล้ว ได้ยินเสียงกองเชียร์พีๆ ที่ยืนอยู่ข้างหลังพวกเรา ทั้งตะโกนชื่อ ทั้งชี้ให้ฮีโร่ ปักธงลงตรงน้องผู้หญิงที่พวกเขาเชียร์ เสียงนั้นดังสนุกสนานเฮฮา ยิ่งตอนฮีโร่หยุดทำท่าจะปักที่ใครแล้วไม่ปัก เดินต่อ จะได้ยินเสียงฮือใหญ่

รอบแล้วรอบเล่าที่ฮีโร่เดินผ่านเราไป ไม่มีวี่แววว่าจะหยุดลงตรงหน้าเรา ซึ่งเราเองก็ไม่เคยคิด แม้สักวินาทีเดียวเลยว่าฮีโร่จะเลือกเรา เรารู้ตัวเองดีว่าเรามีความน่ารักแบบเด็กสาวธรรมดาๆ มากกว่าความเป็นสาวสวย เราคิดว่าฮีโร่ต้องเลือกคนสวย คนเด่น คนดัง เราคิดว่าเพื่อนเราที่สวย สวยจริงๆ คนดัง มีหลายคน ทุกคนที่ฮีโร่หยุดลงตรงหน้านั้น เหมาะสมทั้งนั้น แต่แล้วทำไมจึงผ่านเลยไป ไม่ปักธง

มาอีกแล้วรอบนี้ ไกลเข้ามาแล้ว เราเห็นหน้าฮีโร่เด่นชัด หน้าตาดีทีเดียว ร่างกายที่มีเพียงกางเกงขาสั้นตัวเดียวและเนื้อตัวที่เปราะเปื้อนไปด้วยโคลนดูแข็งแรง เขาเดินช้าลง ไม่ผ่านไปเหมือนรอบที่แล้ว และทันใดนั้นเขาก็หยุดลงตรงนี้ นั่นคือสิ่งที่เราเห็น และเราคิดว่า แน่แล้ว คราวนี้เขาคงปักธงตรงหน้าเพื่อนที่นั่งข้างๆ เราแน่นอน เพื่อนเราจะได้รับเลือกเป็นฮีโร่ในคราวนี้ละ

เพราะไม่คิดไม่ฝัน จึงไม่ทันตั้งตัว เมื่อธงนั้นปักธงตรงหน้าเรา

เราหรือนี่ เขาเลือกเราเป็นฮีโร่หรือนี่ โอ้แม่จ๋า

(คิดถึงคำพูดแม่ : ลูกฉันดี ลูกฉันสวย ลูกฉันน่ารักที่สุด แม่บอก)

มีเสียงปรบมือแสดงความยินดีจากเพื่อนๆ มีเสียงเฮดังขึ้นข้างหลัง มารู้อีกทีหลังว่าเป็นเสียงเฮของรุ่นพี่คณะสัตวแพทย์ ที่เฮแล้วเฮอีก ก็เพราะฮีโร่ในปีที่แล้วมา (รุ่น ๒๖) ก็คือ นิสิตคณะสัตวแพทย์เช่นกัน (ชื่อพี่ต๋อย นงลักษณ์)

จากวินาทีนั้นที่ถูกประกาศชื่อว่า ฮีโร่ รุ่น ๒๗ คือ นายชัชวดี ดลอารมย์ นิสิตคณะวนศาสตร์ และฮีโร่ใน คือ นางสาวเอี่ยมศรี เอื้ออังกูร นิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ เราทั้งสองคนก็อยู่ในอาการที่ใครบอกให้ทำอะไรก็ทำ

ฮีโร่ในลุกขึ้นยืน ถ่ายรูปคู่กันหน่อย จับชายธงไว้ด้วย ยิ้ม เอ้ายิ้ม ยิ้มอีก

นั่งลง จับชายธง ยิ้มด้วย

ลุกขึ้น ทั้งสองคนเดินโชว์ตัวให้รอบวง เดินคู่กัน จับชายธงให้สวยงาม ยิ้มไว้

เดินไปทำความเคารพอาจารย์ฝ่ายปกครองและอาจารย์ฝ่ายกิจการนิสิต

อาจารย์มอบหมวกเขียวให้ฮีโร่ ดิโบบัวเขียวให้ฮีโร่ใน เป็นสัญลักษณ์การรับเข้าเป็นน้องใหม่แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อย่างเต็มภาคภูมิ

แล้วก็เดินไปขึ้นรถแท็กซี่ที่จอดรออยู่ ขึ้นไปนั่งคนละข้าง แท็กซี่ขับช้าๆ พาเราไปรอบมหาวิทยาลัย ข้างหลังเป็นขบวนพี่น้องชาวเกษตรเดินตามไปตลอดทาง สองข้างทางมีผู้คนหยุดยืนดู ยิ้มให้ โบกมือให้ เขามาดูแต่ฮีโร่และฮีโร่ในเชิญธงประเพณีรับน้องใหม่ ประกาศว่านี่คือชายหนุ่มปีหนึ่งผู้เก่งกล้า ผู้คว่ำธงบนยอดเสาลงมาได้ และน้องผู้หญิงคนนี่คือฮีโร่ในปีนี้ เราเองหรือนี่ที่กำลังโบกมือตอบ ยกมือสวัสดิ์พี่ๆ สองข้างทาง กำลังเป็นจุดสนใจของพี่น้องชาวเกษตร นี่กระมังที่มหาวิทยาลัยอื่นเขาเรียกว่า “เป็นดาว”

เรานี่นะ สาวน้อยช้อย่ายแต่ยิ้มง่าย ผอมบาง มัดผมสองแกละด้วยหนังสติกและคอนข้างขีดเขียว ในเช้าวันนั้น ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมมอมแมมไปด้วยเหงื่อโคลนฝุ่นโคลน เราไม่ใช่ดาว เราเฝ้าบอกตัวเอง

เสียงว๊ากของรุ่นพี่ผู้หญิง ทุกครั้งที่พวกเรามีการซ้อมร้องเพลงเชียร์ เข้าแถววิ่ง ยังดังก้องหู
อยู่จนทุกวันนี้

อย่ามาทำสำรวย อย่ามาทำสำอางที่นี่ จำไว้ด้วยว่าที่เกษตรนี้ไม่มีดาว มีแต่ดิน

ฮีโร่คิด ฮีโร่เขียน

กิจกรรมชิงธงและต่อด้วยช่วงสายและบ่ายของงานรับน้องใหม่ผ่านพ้นไป ในภาคค่ำมีงาน
เลี้ยงรื่นเริงรับน้องใหม่ รุ่นพี่รุ่นน้องร่วมสังสรรค์ มีแต่รอยยิ้มเฮฮา สนุกสนาน และจากคำว่าฮีโร่
นี่แหละครับที่ทำให้ชีวิตของผมต้องเผชิญกับความสับสนในรั้วเกษตรขณะนั้น สำหรับผม คำนี้เป็น
ที่มาของทั้งปมเด่นและปมด้อย สร้างความกดดันในการดำเนินชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยในเวลาต่อมา
และตลอดไป อย่างไรก็ตาม มีสิ่งดีๆ ที่ผมจดจำไม่ลืมเลือนก็คือ เพื่อนร่วมรุ่นและความสามัคคี
ในหมู่คณะ สิ่งดีๆ ที่ได้ร่วมกันทำกิจกรรม ยังอยู่ในความทรงจำให้หวนระลึกถึงมีมากมาย เก็บไว้เมื่อยาม
เจอเจอกัน ก็จะได้นำมาคุยกันครับ

แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมอยากจะบอกเล่าความในใจที่เก็บไว้มานาน ว่าสิ่งที่ผมได้คิดและได้ทำ
ผิดพลาดไว้ในขณะนั้นก็มีมากมาย เนื่องจากความไม่พร้อมในวุฒิภาวะและวัยวุฒิขณะนั้น ผมขอ
สารภาพผิดในเรื่องที่ไม่ได้ปฏิบัติตามทำหน้าที่ฮีโร่ที่ดี ในคืนรับน้องใหม่นั้นผมไม่ได้ไปรับฮีโร่ขึ้นไป
งานเลี้ยงตามคำแนะนำของรุ่นพี่ครับ เพราะอาจจะสืบเนื่องจากได้แอบทราบข้อมูลจากพี่ห้องที่เป็น
ฮีโร่ (รุ่น ๒๕) มากเกินไปกระมัง จึงทำให้เกิดภาวะเกรง กลัว ไม่กล้า และสับสนจนทำอะไรไม่ถูก
จึงไม่ได้ทำในสิ่งที่ควรทำ ด้วยเหตุนี้ผมจำได้ว่าผมผ่านพ้นงานรับน้องใหม่คืนนั้นมาด้วยความลำบากใจ
ไม่สบายใจ นับว่าเป็นประสบการณ์ที่สอนชีวิตผมให้ใช้ทั้ง IQ และ EQ เพื่อให้ผ่านพ้นภาวะการณ์อื่นๆ
ในเวลาต่อมาได้ครับ

อีกประการหนึ่งของการ “เป็นฮีโร่” จะมีคำยอดฮิตในรั้วชาวเกษตรที่ได้ยินก้องหูเวลา
เพื่อนทักทายสมัยอยู่ปีหนึ่ง คือคำว่า ฮีโร่บู้ย มีเพื่อนของผมบางคนปลอบใจผมโดยบอกว่า อย่าคิดมาก
ฮีโร่บู้ยทุกรุ่น

ประการสุดท้ายที่อยากจะบอกคือ ความประทับใจและฝังใจที่ไม่อาจลืมเลือนได้ของผมคือ
ผมได้สร้างประวัติศาสตร์และเป็นส่วนหนึ่งของตำนานชาวเกษตรที่เพื่อนๆ จำได้ และเรียกค่านำหน้า
ติดตัวผมมาตลอด คือคำว่า “ฮีโร่” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกให้รู้กันว่า ผู้เรียกและผู้ถูกเรียก ต้องเป็น
คนในสังคมเกษตรแน่นอน และสิ่งที่ผมภูมิใจมากคือ การที่ผม “ฮีโร่” ได้รับสิทธิ์ให้เลือก ฮีโร่อื่น
ของรุ่นได้ด้วยตัวผมเอง โดยไม่มีการชี้แนะจากใครแต่อย่างใด ผมได้เลือกแล้ว ฮีโร่อื่นของรุ่น จากวันนั้น
จนบัดนี้ กาลเวลาผ่านไป ๕๐ ปี ผมก็ยังคงมีความภูมิใจในตัวบุคคลที่ผมได้เลือกให้เป็นฮีโร่อื่นของรุ่น

ไม่เสื่อมคลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้ติดตามผลงานอันเป็นที่ประจักษ์ว่าเป็นประโยชน์ต่อสังคมเสมอมา และขอให้เธอเป็นดาวส่องแสงประดับมหาวิทยาลัยให้สว่างไสวชั่ววันรันดร์

ฮีโร่อินคิด ฮีโร่อินเขียน

เราไม่ใช่ดาว ที่เกษตรมีแต่ดิน พวกเราติดดิน

เราจะตอบทุกคนที่มักจะแนะนำเราว่า นี่คือ ฮีโร่อินรุ่น ๒๗ ดาวเกษตร

แล้วการเป็นฮีโร่อินนี้มีความหมายอย่างไรสำหรับเรา เราเฝ้าถามตนเอง

มันเป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาจนเป็นตำนาน รุ่นแล้วรุ่นเล่าเท่านั้นหรือ ที่ฮีโร่จะต้องเลือกน้องใหม่หญิงขึ้นมาสักคน ได้ชื่อว่าเป็น ฮีโร่อิน ไม่ว่าจะเป็นการเลือกโดยการชักนำ หรือเลือกด้วยความต้องตาของฮีโร่เอง และต่อมาคนทั้งคู่ก็จะถูกจับตามองจากสังคมชาวเกษตร และแล้วก็สรุปว่า ฮีโร่บู้ย (ทุกราย)

สำหรับเรา รุ่น ๒๗ คงไม่ใช่เช่นนั้น เราเข้าใจว่าเมื่อมีใครจับใครไม่สำเร็จ จึงจะเรียกว่าบู้ย ฮีโร่ชัยวุฒิ ไม่เคยจับเรา จึงไม่เรียกว่าบู้ย เท่าที่จำได้ สมัยเรียนในรั้วบางเขนโดยเฉพาะตอนปีหนึ่ง เราพูดคุยกับชัยวุฒิไม่กี่ครั้ง เราจะพบกันในงานสังคมในเกษตรเสียส่วนมาก ชัยวุฒิยิ้มน้อยๆ พุดน้อย สีสหน้าแววตาเวลาคุยกันสุภาพจนเรามองไม่เห็นเป็นอย่างอื่น

เราไม่เคยได้รับการบอกเล่าจากพี่ๆ ฮีโร่อินรุ่นก่อนๆ ว่า ฮีโร่อินควรจะเป็นเช่นไร ทำตัวอย่างไร ไม่เคยรับทราบ ว่า ฮีโร่ควรจะมารับไปงานเลี้ยงรับน้องใหม่ คินนั้นเมื่อไปถึงและอยู่ในงาน เราจึงสนุกสนานอยู่ในกลุ่มเพื่อนและพี่ร่วมคณะ จำได้ว่ามีใครนำฮีโร่มานั่งคู่กับฮีโร่อิน แต่เราก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกันมาก อาจจะด้วยเพราะเสียงดนตรีดัง หรือเพราะความพุดน้อยของฮีโร่เอง สีสหน้าละห้อยยิ้มน้อยๆ ของชัยวุฒิ ในคินนั้นเราเข้าใจว่า คงเป็นเพราะเรายังอยู่ในวัยที่เริ่มจะรู้เตียงสาและ “ไม่รู้จะทำตัวยังไง” หากไม่รู้ว่านั้นคือความรู้สึกผิด (ที่ไม่ได้ไปรับฮีโร่อินมางานเลี้ยง)

ผ่านมา ๕๐ ปี ยังไม่สายเลยที่จะบอกว่า ชัยวุฒิไม่ได้ทำผิดอะไรเลย เพียงแค่ “ไม่รู้จะทำตัวอย่างไร”

ครบ ๕๐ ปี ของความเป็นฮีโร่ รุ่น ๒๗ เรายินดีที่เห็นชัยวุฒิ มีชีวิตที่เจริญรุ่งเรืองทำประโยชน์ในการรับราชการที่กรมป่าไม้ มีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่น ใช้ชีวิตหลังการเกษียณอายุราชการอย่างเพียงพอ เป็นคุณค่าให้กับหลานๆ ที่น่ารัก ขอให้มีความสุขเบิกบานแจ่มใส มีความสุขทุกวันนี้ค่ะ

ย้อนกลับไปตอนต้นเรื่อง ที่เราเฝ้าถามตนเองว่า แล้วการเป็นฮีโร่อินนี้มีความหมายอย่างไรสำหรับเรา

ก่อนอื่น ต้องขอขอบคุณชัชวาลย์ ที่เลือกเราให้มารับตำแหน่งนี้ และเช่นกัน ในสังคมชาวเกษตร พี่น้องเมื่อพบกัน เราก็มักจะได้รับการขานเรียกจดจำว่าเราคือ ฮีโร่ใน รุ่น ๒๗ สิ่งนี้ทำให้เมื่อออกงาน สังคมเราจึงพยายามเป็นตัวของตัวเองและทำดีมีประโยชน์เข้าไว้ ให้ “สมกับเป็นฮีโร่ใน” (คนอื่นบอก)

คำว่าฮีโร่ใน อาจจะมีคามหมายสำหรับชาวเกษตรโดยทั่วไปในสมัยนั้น สมัยที่รุ่นพี่รุ่นน้อง ยังมีไม่มากนัก ข่าวสารในรั้วเกษตรยังเป็นที่สนใจของพี่ๆ ศิษย์เก่า และความผูกพันแบบพี่น้องเกษตร ยังเหนียวแน่นตั้งแต่เหนือจรดใต้ เพราะเมื่อหลังรับน้องใหม่ได้ไม่นาน สมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ (อาจารย์ ดร. ไพโรจน์ และอาจารย์ดารา พวงสุวรรณ) ได้ติดต่อมาให้เราในฐานะฮีโร่ใน ร่วมไปกับขบวนสมาคมศิษย์เก่า เพื่อไปงานสังสรรค์กับสมาคมศิษย์เก่า มก. ขอนแก่น ยกวงเคยูแบนด์ไป (ตอนนั้นเรายังไม่ได้เข้าไปเป็นนักร้องวงเคยูแบนด์) ให้เราร้องเพลงกับวงเคยูแบนด์ นั้นนับว่าเป็นการ ออกงานครั้งแรก และต่อมาอีกหลายๆ โอกาสที่เราคิดว่าได้รับเพราะการ “เป็นฮีโร่ใน” นี้เอง

ปีหนึ่งออกร้านอาหารวันเกษตรแฟร์ พี่ๆ ก็มาอุดหนุนร้าน นัยว่ามาอุดหนุนปีหนึ่งด้วย เพื่อนๆ รวมตัวกันตั้งวงสตริงเล่นบนเวที เราก็ได้เป็นนักร้องวงปีหนึ่งสมัครเล่น เอาไว้เรียกรุ่นพี่มาอุดหนุน มีผลให้เข้าตาประธานชมรมดนตรีเคยูแบนด์ (พีเปรมศักดิ์ จีระแพทย์) ยกทั้งวงปีหนึ่งเข้าไปเป็น นักร้องนักดนตรีเคยูแบนด์ (สุชาติ และพานิช สังข์เกษม วิทยา ลินธุวารารณ ศันทนี้อยู่เย็น และ ฮีโร่ในเอี่ยมศรี)

ไปสมัครเรียนกีฬาดาบสากล ก็ได้รับการคัดเลือกให้เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัย และด้วยความ ไม่อยากให้ใครและตัวเองผิดหวังจึงมุ่งมั่นฝึกซ้อมจนได้รับเหรียญทองเป็นแชมป์ดาบสากลพอยล์หญิง ในกีฬา ๕ มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑

ต่อเนืองไปจนถึงกีฬามหาวิทยาลัยครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๑๓ ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นเจ้าภาพ ก็ได้ร่วมขบวนไปแข่งขันฟันดาบสากลกับนักกีฬามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งนั้นเกษตรครองถ้วย กีฬาชนะเลิศทุกประเภท คราวนั้นมีการประกวดผู้ถือป้ายมหาวิทยาลัยนำขบวนด้วย โอกาสที่เรา จะได้ทำประโยชน์ชื่อเสียงให้มหาวิทยาลัยก็มาถึงอีกครั้ง คือ เพื่อนผู้ได้รับการคัดเลือกและเตรียมตัว ให้เป็นผู้ถือป้ายเกิดเหตุขัดข้อง เราจึงถูกเลือกให้มาทำหน้าที่แทน ผลก็คือ ชาวเกษตรมีเฮที่สามารถ คว้รางวัลชนะเลิศผู้ถือป้ายมาได้อีกหนึ่งรางวัลหนึ่ง

ยังมีงานปลีกย่อยอีกมากมายที่เราได้มีโอกาสรับใช้ เป็นประโยชน์ให้กับมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ทั้งสมัยเรียนในรั้วเกษตรและต่อเนืองมาหลังจากเรียนจบแล้ว ส่วนมากจะเป็นงาน บันเทิงและการกุศลที่ต้องใช้บุคลิกลักษณะและความสามารถให้เหมาะสม จากการเป็นอดีตนักร้อง เคนยูแบนด์ที่พี่น้องเกษตรรู้จัก (เพราะเป็นฮีโร่ใน) จึงได้รับเกียรติเชิญให้มาร่วมร้องเพลงเพื่อการกุศล กับเคนยูแบนด์ออกทีวีในวันสถาปนามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์หลายปีติดต่อกัน และจากการเป็น ผู้ประกาศเพลงเคนยูแบนด์สมัยยังเรียนอยู่ สืบเนืองมาจนถึงได้รับเชิญมาเป็นผู้ประกาศและดำเนิน รายการบนเวทีหลังหอประชุมในวันคืนสู่เหย้า ๒ กุมภาพันธ์อีกหลายปีติดต่อกันเช่นกัน

นับจากปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นฮีโร่ใน และที่เฝ้าถามตนเองว่า “เป็นฮีโร่ใน แล้วไง?” เวลาและเรื่องราวที่ผ่านไปแต่ละปี และแต่ละเหตุการณ์ดีๆ ที่ได้เล่ามา น่าจะเป็นคำตอบ ได้ว่า ไม่น่าจะใช่การเป็น นางสาวเอี่ยมศรี เอื้ออังกูร แต่เพียงอย่างเดียว แต่แน่ชัดว่าเพราะเป็น เอี่ยมศรี ฮีโร่ใน รุ่น ๒๗ เห็นได้ชัดว่าเมื่อใดที่ได้รับคำชม มักจะถูกพ่วงด้วยประโยคต่อมว่า “สมกับเป็น

ฮีโร่” ดังนั้นสำหรับเรา คำว่า ฮีโร่ มีความหมายต่อชีวิตของเราตลอด เพราะเป็นสิ่งหนุนนำ ให้มีโอกาสได้ทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยอันเป็นที่รักยิ่ง นี่คือการตอบ

เราไม่ใช่ดาว ที่เกษตรไม่มีดาว มีแต่ดิน เราจะทำตัวให้ “สมกับเป็นฮีโร่” ตลอดไป

ท้ายบท

การเล่าเหตุการณ์วันชิงธง ซึ่งกลายเป็นตำนานของชาวเกษตรนี้ เป็นการเล่าเรื่องของฮีโร่และฮีโรइन ซึ่งขออนุโลมว่าเป็นพระเอกนางเอกในเรื่องนี้ ผู้เขียนไม่มีจุดประสงค์ต้องการยกตนเองมาเป็นตัวเอกในเรื่องนี้ แต่อยากเขียนเล่าถึงความเจ็บปวดหลังจากที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นฮีโร่ และ ฮีโรइन ว่าไม่ได้เป็นเล่นๆ แต่สามารถเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมได้

ต่อไปนี้เป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่ผ่านเหตุการณ์เหล่านั้นมาด้วยกัน ได้ช่วยเล่าเสริม เติมเต็ม ทำให้เรื่องนี้ได้อรรถรสมากยิ่งขึ้น

